



Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50.

Za Evropo \$3.00.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 6.

MARCH 15, 1922.

LETO (VOL.) XIV.

Češčenje Presv. Srca Marijinega.

Rev. J. C. Smoley.

O predmetu in naravi češčenja Marijinega Srca.

Pred vsem je treba imeti o tem češčenju jasne pojme in je v smislu njih gojiti, sicer bi bi ne bilo ljubo, ne Bogu, ne Mariji. Vpraša se: Kaj je predmet češčenja Marijinega Srca.

Splošni materialni predmet, to je tisto kar častimo, je prebl. Devica Marija s svojim brezmadežno čistim Srcem. Posebni materialni predmet je pa njemo brezmadežno Srce samo, z vsemi svojimi prednostmi narave in milosti.

Splošni formalni predmet, to je tisto radi česar častimo njeno Srce, so čednosti in vrline deviške Božje Matere. Posebni formalni predmet češčenja Marijinega Srca so pa čednosti, v kolikor so imele v njenem, vsigdar milosti polnem Srcu, tako rodovitno polje. Ni sicer srce sedež vseh čednosti, ampak samo tako zvanih moralnih in kraljice vseh čednosti ljubezni, a srce, volja je, ki vdihava dobrim navadam duše čednosti, od nadnaravne

ljubezni ogreto srce je, ki vliva našim delom in čednostim nadnaravno dušo. Prav tako je bilo pri Mariji. Ker je bilo tedaj tudi njeno Srce bi rekel centrala vsega njenega večnopomladnega, duhovnega življenja, kakor pri nobenem drugem Adamovem otroku, zasluži tudi posebno čast, ki ne pristoja nobenemu drugemu.

Če bi te tedaj kdo vprašal, kaj častiš, reci: Marijino srce. Ako te bo nadalje vprašal: Ali tisto srce iz mesa, kakor bije tudi v naših prsih, mu odgovori: Da, a pristavi: Pa je ne častim zato, ker je iz mesa, sicer bi moral častiti tudi tvoje, ampak zato, ker je iz Boga, v tako odlični meri iz Boga, kakor nobeno drugo razun Srca Boga-človeka. Kdor ima kaj pameti, ti na ta odgovor ne bo mogel več oporekati, če ti pa bo, pusti ga, s takim se ne spleča prerokati.

Kongreacija obredov je navedla

dva vzroka, radi katerih pristoja Srcu Device Marije posebno češčenje, in sicer prvič, ker je njeno Srce nad vse popolno, in drugič radi tesne zveze med Materjo in Sinom ter radi te mej Srcem Jezusovim in Njenim.

Ta dvojen vzrok kaj lahko razumemo, če premislimo visoko čast Mater Božje. Vse milosti, vso lepoto in krasoto vso svojo slavo ima Marija zahvaliti edinole svoji izvolitvi za Mater Božjo. Njeno božje materinstvo je takorekoč studenec, vrelec, povod vsega čudežnega in čudovitega, kar je storila božja dobrotljivost na blaženi Devici. Materinstvo Device Marije je takorekoč najkrasnejša skrivnost njenega življenja, po materinstvu je prejela vse milosti, materinstvo je takorekoč najkrasnejša skrivnost njene življenja, po materinstvu je prejela vse milosti, materinstvo je temelj vsega. Sv. Tomaž Villanova

pravi v eni svojih pridig (Conc. 2. de nativ. V. M.: "Če pravi evangelij: Iz nje pa je bil rojen Jezus," obseženo je v teh besedah njeno celo življenje. Kaj hočeš še več od te Device, zadošča naj ti, da je Mati Božja. Vprašam te: :Katera lepota, katera čednost, katera vrlina, katera popolnost, katera milost ne pristojata Materi Božji? Kar češ od te Device vedeti in slišati, je zapopadeno v kratkih besedah: "Iz nje pa je bil rojen Jezus." To je njena dolga in celotna zgodovina.

O tem dvojnem vzroku hočemo v naslednjem obširneje govoriti.

I. — O popolnosti prečistega Srca Marijinega.

Prvi vzrok češčenja je popolnost prečistega Srca preblažene Device Marije. Ta popolnost, če imamo v mislih to Srce v duhovnem pomenu je tako velika, da jo more spoznati in preceniti edino le Bog. Preblažena Devica Marija prekašava sarazumna bitja — izvzemši edino le Boga-človeka glede čistosti, svetosti in popolnosti tako, da stoji vzvišena nad vsemi ljudmi in angeli. To njeno popolnost spričujejo.

a.) — Izreki sv. Pisma. — Besede Boga Očeta v raju (Gen. 3,15): "Sovraštvo bom postavil med teboj in ženo, med tvojim zarodom in njenim zarodom: ona ti bo glavo strla, ti pa boš njeno peto zalezovala, besede angelove (Luk. 1,28): "Zdrava, milost polna!" in Elizabete (Luk. 1,42): "Blagoslovljena ti med ženami!" spričujejo po učenju cerkvenih očetov popolnost Matere Božje. Omenjam še psalme 44, 45, 86, Pregovore (12,9,1), Visoko Pesem (1,1; 2,1; 4,12; 6,8); vseh teh se poslužuje sv. cerkev, učiteljica resnice, sama da bi označila in slavila popolnost preblažene Device.

To njeno popolnost spričujejo nam:

b.) najstarejše liturgije (obredi) zapačne in vshodne cerkve, v katerih se slavi popolnost in svetost preblažene Device in njena prednost pred vsemi drugimi svetniki z naslovi: "Presveta, nad vse blagoslovljena, nad vse češčena, nad vse mi-

lostna, kot naša slavna Gospa in Kraljica." Ker so te liturgije jako stare, ker segajo deloma prav do apostolskih časov, so jasen odsev naukov onega časa, kakor pravi papež Celestin: "Besedilo molitev nam daje in kaže besedilo naukov."

Marijino popolnost spričuje:

c) nauk sv. očetov. — Vsi uče, da prekaša preblažena Devica Marija vse stvari, ne samo glede časti in dostojanstva, ampak tudi glede popolnosti in glede milosti. Uče, da je njena popolnost tako velika, da je ne more zapopasti ne razum človeka, ne angelov, da je tedaj ti tudi ne morejo dostojno proslaviti. Navesti vam hočem samo nekoliko izrekov.

Sv. Efrem (umrl okoli 333) pravi: "Devica Marija je Devica in Mati, in kaj pa ni? Sveto je njeno telo, krasna njena duša, čist njen duh, pravično njeno mišljenje, popolni njeni čuti. Ona je čista, trdna v svojih sklepih, bezmadežnega srca, preiskušana v vsem dobrem in bogata na vseh milostih . . . Da, ona je čudežna Devica! Danes naj se radujejo in od veselja poskakujejo nebesa in zemlja in vse, kar obsegajo, po svojih močeh naj oznanjajo in razširjajo tvojo slavo. Kerubini s svojimi četvornimi obrazi, serafini s svojimi šesterimi peruti ne dosejajo tvoje krasote, Čistejša si, ko legije (trume) nebeških duhov, ki nosijo v zmagoslavju lepo Dete, ki je bilo rojeno iz tebe."

Sv. Metodij (umrl 312) pravi: "Češčena, blagoslovljena si ti! Blagoslovljeno v Gospodu je tvoje ime, polna si milosti božje in Bogu nad vse dopadljiva, ti Mati Božja, ti luč vernikov! Ti korenina najkrasnejše cvetke, ti vrata včlovečenega Boga! Od tebe je prejel Bog, ki ima vse, kar je potreboval, da je postal človek. Je li še kaj vzvišenejšega, kaj krasnejšega? Tebe je potreboval oni, ki napolnjuje nebesa in zemljo, kojega vladarstvu je podvrženo vesoljstvo! Bodi pozdravljena, Mati in služabnica božja, mi vsi smo tvoji dolžniki, mi vsi moramo biti tebi

hvaležni! On, ki je rekel: Spoštuj očeta in mater! je hotel to zapoved sam spolnjevati: tebe je pripoznal kot svojo mater, okrašeno z božjo krasoto, povišano nad vse ljudi."

Sv. Proclus, škof carigrajski (umrl 446.) pravi: "Nekaj posebnega na zemlji je Marija, Mati Božja. Preleti, o človek, vse stvarstvo in poglej, če najdeš kaj, kar bi ji bilo podobno, ali kar bi jo prekašalo? Njega, katerega časti in slavi med trepetom vsaka stvar, je spočela na čudežen način v svojem telesu."

Bazilij, škof selevcijski (umrl okoli 459.) pravi: "Kakor ni lahko spoznati Boga in ga oznanjati, da kakor to presega človeške sile, ravno tako prekaša človeški razum tudi vzvišena skrivnost Matere Božje. O blažena Devica, naj hvalimo in slavimo tebe, kolikor moremo, tvojih zaslug nikoli ne bomo zadosti proslavili! Oziraj se na nas iz nebes in bodi nam milostljiva!"

Sv. Janez Damaščan (umrl pred 754.) piše: "Bodi pozdravljena, edina Mati Božja, ti najkrasnejša izmed vseh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo! Bodi pozdravljena ti, edina Božja, svetlejša ko solnce, čistejša ko čistost sama, častitlivejša ko vse, kar si moremo misliti . . . Bodi pozdravljena, Mati Božja, ko je slava se bo razlegala skozi stoletja in stoletja po vesoljnem svetu. Bodi pozdravljena ti, ki si v resnici milosti polna, svetejša ko angeli, močnejša ko oblasti, čudovitejša ko prestoli."

Sv. Peter Krizolog (umrl okoli 449.) pravi: "Bodi pozdravljena, milostipolna, ki si podelila nebesom krasoto, zemlji Boga, ljudstvom vero, ki je ustavila pregrehe, ki je prinesla življenju in nramnosti nov red. To je milost, katero so poslala nebesa po angelu, milost, katero je Devica sprejela, da bi posredovala za svet njegovo zveličanje in rešitev. Bodi pozdravljena, milostipolna. Dasi so bile drugim podeljene posamezne milosti, tebi je bila podeljena popolnost vseh milosti!"

(Dalje prihodnjič.)

Nikar jim ne branite.

(Konec)

Več let po zadnjih opisanih dogodkih je minilo.

Father Frančišek ni bil več župnik župnije sv. Jožefa. Prosil je svojega škofa, da so ga prestavili. Ker je bilo pa prav tedaj izpraznjeno mesto jetniškega duhovnika v državni kaznilnici, prosil je za to mesto in je tudi dobil.

In tu ga najdemo, kako z apostolsko gorečnostjo hodi od celice do celice in skuša vlivati v ranjena in razdvojena srca — žrtev naukov sveta in naukov pekla — hladilnega in zdravilnega nauka Jezusovega in svojih očetovskih opominov.

Z župnijo sv. Jožefa ni imel nikakih zvez več, ko je enkrat odšel iz naselbine. Čutil je pač, kakor čuti vsak moder duhovnik, ko zapusti župnijo in gre drugam v drugi delokrog.

“Jaz nisem več njih postavni duhovni oče, najbolje je, da jih pozabim, razun v svojih molitvah!”

Nekega večera je ravno dovršil svoj brevir in hode po sobi gori in dol molil še svoj vsakdanji sv. rožni venec.

Nekdo potrka.

“Notri!”

V sobo stopi ječar.

“Father Frančišek, v celici šte. 756. v “smrtnem oddelku” imamo novega farana.”

“Tako? Nova žrtev, ki bo plačala svoj greh s smrtjo na električnem stolu?”

“Da, oče!”

“Kaj pa je naredil?”

“Očeta je ubil?”

“Očeta je ubil? Lastnega očeta? To mora biti pa že divji človek.”

“Da, oče! Divji je pa tako, da tako divjega še nismo imeli. Povezati smo ga morali.”

“Revež! Ga bom zjutraj takoj po maši obiskal.”

“Ne, prosim oče, da bi šli k njemu še nocoj. Revež potrebuje nekoliko “pomirjevalnih praškov” odgovori ječar.

Pod “pomirjevalnimi praški” so splošno v ječi razumeli pogovor jetniškega duhovnika s takimi — le hudodelci.

“Dobro, Mr. X., takoj pridem!” odgovori Father Frančišek in nada-ljuje svoj rožni venec. Ječar odide.

Ko je oamolil in še posebno priporočil nesrečnega človeka ljubezni nebeške matere Marije, je odšel duhovnik v ječo.

V celici šte. 756 je našel mlađega krepkega človeka, nekako 26 let starega. Bil je v prisilnem jopiču.

“Dober večer, prijatelj!” ga prijazno nagovori, ko se ustavi pred omrežjem celice. “Kako je?”

Jetnik se je ozrl nanj od strani. Zaškripal je z zobmi in že odprl usta, da bi začel preklinjati prišleca. V tem opazi duhovsko obleko poznega obiskovalca. To ga je toliko osupnilo, da je kletvico samo zašepetal in se obrnil proč od duhovnika.

“Kako se imaš?” je vprašal še enkrat duhovnik prijazno jetnika. “Ne moreš spati?”

Zopet nobenega odgovora.

“Kako je pa tvoje ime?”

“To je moja stvar!” odgovori odurno jetnik.

“Jaz sem pa mislil, da govorim z “gentlemanom?”” pravi duhovnik očitajoče, vendar prijazno. “Ali si katoličan?”

Zopet nobenega odgovora.

“Prijatelj, kaj se huduješ na me? Ali sem ti jaz kaj huđega storil? Saj se niti videla nikdar nisva! Pridi sem, da mi roko in bodiva prijatelja. Jaz sem prišel samo, da te nekoliko potolažim. Saj ti vsa jeza in vsa kletev nič več ne pomaga. Kar je, to je! Vidiš, Bog je pa vendar dober, ako obžaluješ svoje dejanje, ti bo odpustil!”

Jetnik se še ni zganil.

“O, kar nič ne pomišljaj! Daj roko in prijatelja si bodiva!” reče duhovnik, odpre vrata in stopi v celico. Stopil je k njemu in ga posili prijel za zvezani roki.

Jetnik ga je pogledal. Toda kakor bi ga bil gad pičil je odskočil in zakričal na ves glas, da je ječar pri-tekel gledat, misleč, da se je zgodila kaka nesreča.

“Father . . . Frančišek . . .!” je jec-lal v kotu.

“Kaj me poznaš?” vpraša ga začuden duhovnik. “O, če me pa poznaš, potem se me pa nikar ne boj! Odkod si pa? Kje sva se pa videla?”

Kakor dež so se usule solze iz oči jetnika, ki si jih ni mogel obrisati, ker je imel roke zvezane s posilnim jopičem.

Duhovniku se je zasmilil. Ker je bil obrnjen v zid, ni mogel videti njegovega obraza. Šel je prav k njemu in ga hotel natanjčeneje pogledati. Toda jetnik se je še bolj sklonil in skrnil svoj obraz.

“Kdo pa si?” je še enkrat ponovil vprašanje.

“O, ljubi moj oče Frančišek!” je zaklical slednjič premagan od ginjenja jetnik in naslonil glavo na duhovnikove rame, kakor bi ga hotel objeti. Duhovnik mu je začel odvezovati prisilni jopič, kajti videl je, da je zmagal, da je že naredil iz le-va jagnje.

V tem ga je večkrat pogledal v obraz, pa se ni mogel spomniti, da bi bil kdaj videl tega človeka. Bil je tudi neobrit in neostrižen, kar ga je delalo silno divjega in odurnega.

“Prijatelj moj, ne vem kdo bi ti bil?”

Jetnik je jokal kot otrok, še vedno naslonjen na duhovnikove rame. In ko mu je ta odvezal prisilni jopič in je imel roke proste, ga je objel in potem pokleknil predenj.

“Father Frančišek, bi li vi verjeli, da imate pred seboj dečka, katerega ste vi tolikanj radi imeli?”

“Ne morem te poznati, človek moj dragi.”

“Jaz sem Jezenikov Charley iz župnije sv. Jožefa!” je rekel jetnik in še bolj zaječal.

Duhovnika je pretreslo! Takoj se

je spomnil vseh dogodkov iz župnije sv. Jožefa glede Charleya. Ginjen je bil tudi on do solz in ni mogel takoj odgovoriti ničesar. Samo vzúgnil je nesrečnega prijatelja, ki je klečal pred njim in ga znova objel.

"Moj ubogi Charley! Je li mogoče, da se tu snideva?"

Glasno ihtenje obeh se je čulo po ječi, da je še celo ječar prišel gledat. Začudeno gleda prizor. Duhovnik in jetnik v objemu in oba jokata. In ta strašni divjak, pa sedaj joka? "Koliko vpljiv pač ima katoliški duhovnik na človeško srce!" je zamrmral in odšel nazaj na svoje mesto.

"Da, oče Frančišek! Ubogi jaz! Kako globoko sem pačel!"

* * *

Charley je bil sicer obsojen na električni stol, da bo tam moral plačati za svoj greh umora. Vendar Father Frančišek je hodil toliko časa okrog raznih sodnikov in oblastnikov, da so ga pomilostili in spremenili smrtno kazen v dosmrtno ječo. To pa z ozirom na dejstvo, da je bil tudi oče pijan takrat, ko ga je pijani sin Charley ubil. Tako je pa prišel Charley zopet pod vpljiv svojega bivšega prijatelja, Fathra Frančiška. Kot jetnik je bil zopet njegov faran. Kmalu se je med obema razvilo sta-

ro prijateljstvo.

Duhovnik je kmalu spoznal s žalostjo, da je vse, kar je on s toliko ljubeznijo in skrbjo sezidal v to blago srce, podrta slaba domača vzgoja. Stariši Charleyevi so bili s svojimi neumnimi protiverskimi idejami njegova največja nesreča. Zastrupili so ga. Vzeli so ubogemu svojemu sinu vso versko in moralno podlago, na kateri edini more mladenič izbojevati zmagovito boje svojih norih let in svojih preobilnih skušnjavcev in priložnosti. Oče ni hotel imeti "farskih neumnosti" pri svojem otroku, dobil je pa hudičeve. Charley je začel ponočevati. Cele noči ga ni bilo doma. Zašel je v slabo družbo in v nekoliko letih posljal pijanec in pokvarjenec, da so se ga vsi pošteni tovariši ogibali. V nekem prepiru z očetom, ko sta bila oba pijana, je zagrabil v pijani jezi revolver in ustrelil očeta.

Jezernikovka je prišla sina večkrat obiskat v ječo in tam sta se srečala tudi s Fathrom Frančiškom. Jako neprijetno je bilo to snidenje za Jezernikovko. Ni si upala pogledati v obraz duhovniku, kajti vest ji je njeno lastno krivdo tako očitala, da jo je bilo sram. Vendar Father Frančišek jo je lepo potolažil in skušal z lepimi besedami tudi njej vlivati



ŽALOSTNA ZADNJA VEČERJA. H. B.

Pred leti se je v Alentownu v Pennsylvaniji, kakor je bilo brati v protestantovskem listu "Weltbote", to-le dogodilo: Neki svobodomiselni mizar je bil, dasi že šestdeset let star, še vedno en lahkomišljen dobrovoljček, ki se je v veseli pivski družbi še najbolje počutil. Za neki večer je povabil svoje prijatelje v

hotel na "zadnjo večerjo." Seveda je hotel s tem smešiti le Kristusovo zadnjo večerjo. Ko so bili vsi skupaj, jo je otvoril z norčavo molitvijo, ki so jo vsi s krohotom sprejeli. Potem je razdelil vloge. Enega je imenoval za Petra, drugega za Judeža itd. sebi pa je pridržal vlogo Kristusa. Za tem je pridno lomil kruh in natakal pivo, ter se mej tem

hladilnega balzama v njeno dušo, saj pokora, katero dela, je strašna. Pridobil jo je popolnoma, da je mirno in udano nosila strašni križ, pokoro za svoje grehe.

"O, zakaj sem mu jaz branila k Jezusu, ko je moje dete tako želelo tja?" je rekla večkrat. Toča bilo je prepozno.

Nekako tri leta po obsodbi Charleyevi je umrla.

* * *

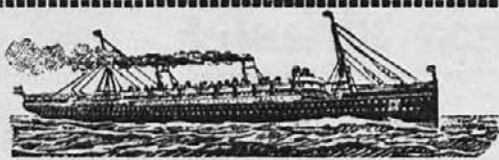
Charley je bil pomiloščen po nekako osmih letih ječe. Father Frančišek mu je to izposloval.

Odšel je nazaj v življenje. Po navetu Fathra Frančiška je odšel v popolnoma tuj kraj, kjer ga ni nihče poznal. Tam je popolnoma spremenjen po naukih in prizadevanjih Fathra Frančiška začel novo življenje. Oženil se je s poštenim dekletom, kjer še sedaj živi srečno in veselo življenje. Otročičem svojim pa on ne "brani k Jezusu, ko jih kliče!" in pa za ranjkega Fathra Frančiška se v njegovi družini vsaki večer pri večerni molitvi moli.

* * *

Stariši! Pustite otročiče k Jezusu priti in nikar jim ne branite, kakor so Charleyevi stariši ubogemu Charleyu!

bogokletno posluževal Kristusovih besedi. Naenkrat pa postane bled kakor stena in se sesede v svoj stol. Ko mu priskočijo tovariši na pomoč je mogel le še reči: Ne morem več, naj vzame drugi predsedništvo. To so bile njegove zadnje besede. Pridrli so ga sicer še živega na njegov dom, a zjutraj je bil mrlič.



Z MOJIH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.
(Konec)

Mi smo bili ta dan brez kosila. Ladjini komisarijat je računal s tem, da se nas bo že pred kosilom znebil, zato vsaj za nas, lačne Evropejce, ni bilo nič pripravljenege. Ker nekateri niso bili zadovoljni, so nas nazadnje vendar poklicali v obedovavni salon, da nam s tistim kruhom malo usta zamaše, za katerega Slovenci do zadnjega časa niti izraza nismo imeli, znamenje da so nam bile take dobrote tuje. Tukaj mu pravimo "sendvič", po slovensko pa "dvokruhek." Torej je tisti, ki je to besedo skoval, najboljši ven spustil.

Čudno se mi je zdelo, da so ta dvokruhek, ki se po splošnem mnenju, zlasti radi svoje sredice, v vodi nič kaj dobro ne počuti, vendar prav pridno z njo zalivali, celo taki, ki se jih je prej najlažje v pivskem salonu našlo. Ne rečem, da so bili "v rožcah". Ne, celo priznati moram, da je bil to prvi teden mojega zavednega življenja, da nisem nobenega pičnega videl. Pojasnila za to spreobrnjenje mi ni bilo šele treba iskati. Že takrat je marsikatera padla čez ameriško sušo, ki se celo na morje razteza. Menda en dan pred ameriško celino se alkohol ne sme več javno pokazati. Tistega, ki ga kdo pod lastno streho nosi, mu še milostno pustijo, pa še s tistim bi razni fanatiki menda najraje tako naredili, kakor tam pri Kamniku nekje s psico, ki je nekaj požrla. Kdor bi pa v zatišju žepa ali kovčega hotel kaj starokrajskega demona vtihotapiti, bi mu ga takoj izgnali, če ne še njega zraven.

Jaz takrat še nisem tako poznal ameriške prohibicije, kakor danes, sicer bi morda obširneje povečal o njej svoje mnenje. Popolnoma ne-

znana mi pa že izza starokrajske protialkoholne vojske ni bila, dasi tiste čase še ni bila splošna. Vedel sem, da njeni prvi apostoli v nekotoliškem taboru, niso imeli ravno najčistejših nravno-verskih nagibov pri tem. Saj bi nam bili radi celo sv. mašo ukradli s svojim manihejsko nadahnjenim fanatizmom. Tudi to sem vedel, da ves zunanji aparat sile, pivskih bratcev prav tako ne bi nikoli spreobrnili, kakor porednih otrok sama šiba ne. V teh in onih je treba dvigniti spečo moralno silo, da bodo iz notranje moči odložili glaž, oziroma napake. Da pa pri tem šiba in sploh zunanja sila, ni brez pomena, to rad priznam. Obe bi si morali podati zavezniški roki, da rešite milijone, ki se potaplajo v alkoholnih valovih. Seveda bi morali protialkoholni fanatiki prej revidirati svoj reformni program v luči nravno-verških načel, sicer je zastopnikom morale in vere nemogoče jim podati zavezniško roko, brez katere ne bodo nič trajno dobrega dosegli.

Prej, kakor sem mislil se je komisija vrnila. Amerikanec je tudi pri jedi hiter. Zopet smo se začeli drenjati, kakor bi gorelo za nami. Moram reči, da so bili uradniki prav uljudni. Nič tiste nervoznosti in sitnosti ni bilo opaziti, kakor pri jugoslovanskih. Prvi, ki sem mu padel v roke in je videl na fotografiji mojo kuto, se mi je prijazno nasmeljal in precej rekel: All right! Pri drugem bi mi bila skoraj trda šla. S tistimi francozkimi franki, ki sem mu jih še mogel pokazati, bi ne prišel v Chicago, kamor se je glasil moj potni list. "Premalo denarja imate do tja, me je prijazno opozoril. A njemu sem lahko hitro razpršil pomisleke. "Imam tu v New Yorku

svojega predstojnika, ki me čaka v pristanišču, me bo on bolj oborožil." Zadržni odrešilni: All right, pa sem jo udaril čez most na suho.

Čakal me je le še račun z ameriški mistri cestinarji. Tudi ti so vsaj na me prav dober vtis naredili. Nobenih sitnosti nisem imel. Že pred duhovniškim kolarjem so imeli rešpekt. Ko so pa v pletenici zagledali še mojo redovno haljo, pa sploh niso naprej brskali po njej, ampak jo takoj zaznamovali z znakom nedolžnosti. Ker se v velikanskem poslopju nisem vedel kam obrniti, me je eden celo do izhoda spremil. Tam sta me Very Rev. Benigen Snój in Rev. Kornelij Petrič po triurnem čakanju slednjič le pričakala. Zasedli smo avto in se mej mravljiščem ljudi odpeljali v našo njujorsko rezidenco, kjer nas je čakalo dobro domače kosilo, če se še prav spominjam tudi žganci, pri katerih sem pozabil na ves rčet svojih potov.

Tako so se moja vijugasta pota nazadnje le srečno na cilju stekla. Morebiti bi me kdo rad vprašal: Kaj se ti zdi, ali je vreden vseh prestanih žrtev? Na to vprašanje bi bilo treba obširneje odgovoriti. Toda to bi posegalo že v mojo poldrugoletno skušnjo, kar bi pa več ne spadalo v okvir danega naslova. K večjemu me še lahko vpraša, kakšni so bili prvi vtisi, na kar moram odkritosrečno odgovoriti, da mogočni.

Če človek pride iz ljubljanske dolge vasi, kjer nas je zadnje čase radi vsestranske beračije obdajala vedno bolj egiptovska tema, v velemesto, kakor je New York in to še na dan izvolitve novega predsednika, kakor sem prišel jaz, se mu zdi, da je stopil v bajno deveto deželo. Ko sem

šel po večerji na obisk k hrvatskemu sobratu Rev. Ireneju Petričak, sem kar zijal te pestre poulične prizore, kakor Ribničan prvi avto. Ko je videl, da gre sam navkreber, se je prekrižal in vzdihnil: Tu je hedičeva šajterga! Ta bajna, ameriško razkošna električna razsvetljava, ki je bila ta večer še čarobnejša, človeka prestavi tik pod jasni nočni nebesni svod. Kaj čuda, če je Ribničanu, ki je prišel naravnost izpod "lehterne" v tem nebeškem siju zasvetila originalna misel, da mora vsaj par takih hrušk poslati domov ženi, da jih v kake dveri "zašraufa" in si tako po ameriško dan podaljša. Pa tišto trobentanje tisočev otrok po vseh ulicah, o katerem še danes ne vem, ali je veljalo rajnemu predsedniku Wilsonu, ali novemu Hardingu, ali vsakemu malo. Potem pa plapolajoči kresovi po tračnicah poulične železnice, da še kare niso mogle naprej, dokler jim ni rajajoča mladina milostno dovolila. Vse to in še marsikaj me je že prvi večer prepričalo, da sem prišel v čisto drugi svet.

Samo to se mi je malo "veržmagalo", da je čez še tako razervano starokrajsko cesto lažje priti, kakor čez lepo tlakovano njujorško ulico. Te "hedičeve šajterge" so kar ena drugo pođile, gori in doli. Na vse strani sem gledal, kakor muha, da bi ja vsaj prvi večer ne šel pod katero na oni svet, pa me je vedno tovariš pod rebra suval, naj pazim, da sem bil nazadnje že na trnju, kakor

kak občutljivec, ki ga od vseh strani šegetajo. Sicer so me tolažili, da je v Ameriki postava, po kateri je strogo prepovedano koga povoziti, pa to je slaba tolažba. Pod kako tako "šajtergo" umreti, bi bila sicer zelo moderna smrt, a jako prozaična, kakor je nekdo čisto po mojem prepričanju dejal. Če bi bilo na tem, bi pa že rajši pod starokrajskim težaskim vozom konec vzel, bi mi vsaj kdo kako tablo ob poti postavil, ki bi opominjala mimoidoče naj molijo za mojo dušo eno Češčeno Marijo.

Ta večer sem prejel tudi ameriški vodeni krst. Kakor iz škafo je začelo liti. No, pa kakor sem opazil, so Amerikanci vajeni vode, morebiti še bolj na zunan kot na znotraj. Ploha ni dosti motila veseliga pouličnega življenja. Mojo radovednost je pa precej ohladila, ker sem večji prijatelj vode od znotraj, kot od zunaj. Vendar mi ni bilo treba radi te radovednosti pokore delati. Električna peč pri hrvatskem sobratu me je hitro zopet osušila. Dasi sem prišel skoraj šele drugi dan v posteljo, mi ni bilo mogoče spati, sem bil preobložen z novimi vtisi. Sicer je bil pa skoraj do jutra na ulici tak dirindaj, da bi bil prvo noč iz kože skočil, če bi bil v tem oziru kratko nataktnjen.

Naslednje dni sem napravil v družbi sobratov par izletov v mestne parke in izven mesta. Zelo mi je ugajala ta prometna udobnost. Seve človek se mora prej v ta velikanški aparat živjeti, kar pa ni delo enega dne. Marsikaterega novinca kar niti ne pogleda ne, ker ni tam

stal, kjer bi moral. Pa tudi vsaka ne vozi mimo frančiškanske cerkve, kot v Ljubljani. Vse se človeku v začetku zdi sila komplicirano. Polagoma začne spoznavati, da tako praktičnih ljudi, kot so Amerikanci po Evropi zastoj iščeš. Zato se ni čuditi, če tacega, ki se je enkrat v ameriško življenje vživel, ne veseli več za stalno v stari kraj. On se z domačim načinom življenja ne more več sprijazniti, domači pa z ameriškim ne. Ko so šli prvi vali vseobče novosti in čudenja preko njega, se menda bolj ali manj vsakemu novincu vzbudi domotožje po idiličnem starokrajsem življenju, tako nekako, kakor odraščnemu človeku po otroških letih. Če je pa enkrat to prebolel, stara domovina zgubi nekdanjo magnetično moč, vsaj v toliko, da ga za stalno ne more več potegniti k sebi. Tudi meni se je tako godilo. Ko sem po prvih mogočnih vtisih zopet k sebi prišel, sem začel pogrešati, ne starokrajškega mestnega življenja, dasi je v primeri z ameriškim le vaško, ampak naših lepih gora, po katerih sem se v teh neizmernih planjavah zastoj oziral. Toda ko sem z domačih, jasnih, vedno deviških gora, v duhu gledal v nižave, zagrnjene v temno-sive oblake, iz katerih sem videl sikati strele in slišal jok in kletev, sem lahko pomiril svoje domotožno srce in sprašujočim rojakom, če mi je kaj dolg čas in če kaj mislim na vrnitev, oagovarjal: V goreč hlev nazaj sili samo-tele.



Glasnik ženskih društev.

H. B.

Kakor vidite, smo morali naš korner že razširiti. Glasnik ženskih društev ni isto, kakor: Glasnik društev krščanskih žena in mater. Ženske so vse, ne pa vse žene in matere. Ave Maria pa ni in ne sme biti samo glasilo tistih, ki so si izbrale Marijo, ženo in mater, za svoj vzor, ampak tudi onih, ki hočejo hoditi za njo kot devico. Te so še njene posebne ljubljenske, prvič zato, ker ima ona, devic Devica, deviška otroke narajši, drugič pa tudi zato, ker ve, da iz vrst dobrih deklet izhajajo dobre matere. Enih je bolj vesela kot drugih.

Da smo ta korner razširili tudi za deklinška društva, zlasti za deklinško Marijino družbo, je dala povod njujorška Marija družba. Njena tajnica Miss Katinka Paulič nam je poslala poročilo sledeče vsebine:

"Ker se že dolgo nisem oglasila, zato upam, da boste priobčili v krasnem listu Ave Maria kratko poročilo, o delovanju tukajšne Marijine družbe v pretečenem letu 1921.

Družba je imela vsako prvo nedeljo skupno sv. obhajilo. Za praznik Brezmadežne smo se pripravile s tridnevnicco. Družbenih shodov smo imele deset. Družbenice so se v splošnem prav pridno udeleževale, kakor skupnih sv. obhajil, tako tudi shodov in drugih pobožnosti. V adventu so priredile igro: "Skrivnostna zaroka," katere čisti dobiček so podarile cerkvi. Povsod, kjer se je dalo kaj dobrega storiti, so vsekdar rače pomagale. Posebno pridno po sa višile svojo nalogo članice oltarnega odseka. Družba se je mej letom pomnožila za 19 članic. Dve stili bili na praznik Brezmadežne na novo sprejeti. Ostale so bile že v starem kraju v družbi, zato so se nam samo pridružile. Poročile so se štiri, drugam odšli dve. Povrnili se je nazaj

v našo sredo bivša predsednica Miss Mary Gostič. Vse društvenice so se zveselile njene povrnitve in jo na glavnem shodu meseca decembra zopet izvolile za svojo predsednico. Upamo, da kakor se je že prej deset let trudila za napredek družbe, ter prijazno vabila in opominjala družbenice, bo tudi zanaprej nadaljevala to dobro delo, za kar ji bo Bog obilen plačnik.

Veliko hvaležnost smo dolžne našemu skrbnemu voditelju Rev. Benignu Snoju, ki se tako trudijo za naš blagor. Bog blagoslovi njih delo in daj, da bi kot skrbni in dobrotljivi družbeni voditelj, vedno bolj približevali srca družbenic Mariji, ter po Mariji k Jezusu.

Končno pozdravljam vse, posebno še naše družbenice po vsej Ameriki.
Katinka Paulič, tajnica.

Kakor je videti iz tega poročila, ne samo njujorško "Društvo mater", ampak tudi tamkajšna Marijina družba prav živahno deluje na zunan in na znotraj. Kar tiče njeno zunanje delovanje nas posebno veseli, da rada pomaga povsod, kjer se kaj dela v dobre namene, posebno še, ker skuša starokrajske družbenice zbrati pod Marijino zastavo, pa še s tako lepim vspehom. H temu njenemu apostolskemu delu, naj mi bo dovoljeno povedati nekaj misli.

Po mojem mnenju ima njujorška Marijina družba ravno v tem, kar tiče novodošle starokrajske družbenice, tako lepo in prostrano apostolsko polje, kakor nobena druga v Ameriki. Ako se bo tega svojega vzvišenega apostolata zavedala, ga z dobro organiziranim delovanjem vršila, bodo vse slovenske naselbine po Ameriki njene dolžnice.

V naši stari domovini je Marijina družba, kakor vemo, zelo razprede-

na. Ne vem, če je še kaka župnija, ki bi ne imela vsaj deklinške Marijine družbe. Vsako tamkajšne deklet, če ni posebno lahkomisljena, nosi znak Marijine hčere. Gotovo, da mej njimi ni vse poprek zlato, kje pa je, kjer jih je več skupaj; prav tako gotovo je pa tudi, da je mej njimi lepo število Marijinih otrok, ne samo po znaku, ampak tudi po srcu. Veliko teh je že iz tega ali onega vzroka zapustilo staro domovino in prišlo čez morje, v to našo novo domovino. Prišle so s sreče žejnimi in željnimi srci, a tudi s trdnim sklepom, ostati zveste Bogu in Mariji. Prišle so in se zazšle v razne slovenske naselbine, se tam deloma že pomožile, deloma še čakajo na to.

Kaj mislite dekleta, ko bi mi zdaj pisali glavnemu vodju Marijinih družb v staro domovino, naj nam preskrbi seznam vseh družbenic, ki so po vojski odpotovale v Ameriko, potem bi pa mi tukaj o vsaki poizvedovali, kje je in kako je z njo, kaj mislite pravim, do kakega zaključka bi prišli? Kolikor jaz poznam razmere, bi ga ne mogli biti posebno veseli. Marsikatere, zlasti onih ki so šle v kako bogopozabno naselbino, kjer ni slovenskega duhovnika, tedaj tudi ne slovenske božje besede, še manj pa Marijine družbe, pač pa en kup socialistov, i več ne poznali da je bila kdaj Marijin otrok. Može se v takih razmerah izneverijo, pa se ne bo mlado za vse tako sprejemljivo bitje. Če je še deklet, jo bomo morali našli kje na veseljih, v jako dvomljivi družbi, ako je žena, pa ob strani kacega rdečkarja, ki ji je prej obljuboval, kako bo v cerkev hodil, zdaj pa še njo ujeta radi tega, ujeta morda toliko časa, da jo "spreobrne." Verjemite mi, dekleta, to ni le moje črnogledno mnenje brez pod-

lage. Lahko bi vam prišel s polnimi imeni na dan, ko bi mi ne branila ošma božja zapoved. Sicer pa mislim, da vam samim ne manjka dokazov za to.

Koliko teh zgubljenih Marijinih hčera je v začetku jokaje delalo sklepe: Čim preje iz tega vražjega gnezda! Pa kam so hotele, če niso znale jezika, niso poznale razmer ne krajev. Predno so se pa toliko vživele v ameriško življenje in si vteple toliko angleščine, da so se mogle kam ganiti, je bilo prepozno. Bogopozabna družba jih je potegnila, iz itak precej tuje jim cerkve, na veseljšča, kjer so se, ne vede kdaj, udomačile. Marijino svetinjo, na katero so bile nekdanj tako ponosne, so spravile kam v omaro in če jim je kdaj slučajno oko padlo na njo, jih je obšlo morda podobno grenko občutje, kot zakonofomno ženo, ko gleda poročni prstan, znak zakonske zvestobe.

Pred seboj imam par pisem Marijine hčere, ki je došla iz starega kraja in odšla v malo slovensko naselbino, ki nima svoje cerkve, ne duhovnika, pač pa, kakor je že navada socialistični klub. Ko bi ne bila imela posebnih vzrokov, ki so jo gnali tja, bi bil vse storil, da bi jo bil pregovoril in kam drugam spravil. Tako pa ni bilo mogoče. Le to je sama od sebe dejala, da če bo v versko-nravnem oziru kaka nevarnost zanj, bo šla takoj drugam. Res sem dobil pismo, v katerem mi postrani da vedeti, da v tem oziru ni zadovoljna. Takoj sem ji pisal, naj pride v Chicago, da ji bom tu dobil službo. Mejtëm je pa svoje mnenje spremenila in mi odgovorila, da ne gre proč. Ta odgovor se mi je zdel sumljiv. Čez nekaj časa dobim drugo pismo v katerem mi pravi: Ko bi se bila vedela kam dati, bi bila danes tam v vaši bližini. Ker pa nisem vedela kam, sem se mej tem časom zaljubila in omožila. Ko sem ji izrazil svojo bojazen, če ni morda kacega rdečega moža dobila, ob katerem se zna enkrat še s solzami spominjati svojih starokrajških hribovskih ženinov, ki ji je imela na razpolago, se

ni nič potegnila za njegovo čast, znamenje, da sem zadel. Same morda bolje veste kot jaz, da ona ni edina te vrste.

Tako se je godilo dolej, tako se bo godilo tudi poslej, kakor hitro se vrata Amerike zopet bolj široko odpro. Se ve, ako te ne izkušene reve, ne najdejo svojega Rafaela, ki jih bo sprejel, ko stopijo na ameriška tla in jih spremljal po njim neznanih in nevarnih potih, če že ne osebno, vsaj s primernimi navodili. Ta Rafael ste najlažje ve njujorške Marijine hčere, svojim sestram, prihajajočim iz stare domovine. Za tiste, ki so se v vašem mestu ustavile in iskale služb, ste se, kakor vidim iz vašega poročila, dobro zavzele. Sedemnajst ste jih sprejele kot enakovredne sestre pod svojo zastavo. S tem pa vaše delo še ni končano. Ve ne smete pozabiti, da stojite pri žrelu cele Amerike, ne smete pozabiti na tiste vaše sestre, ki gredo, oziroma kakor slepec tipljejo, v notranjost dežele za srečo, v vedni nevarnosti, da zagrabijo mesto kruha kačo. Da, tudi te, ki jih ni malo, so vaše sestre in sesterska ljubezen naj vas nagiblje, da storite vse kar je v vaši moči, da jih umazano ali rdeče ameriško morje ne zagrne.

Kaj pa lahko storite zanje? Moja misel je ta-le: Vaša Marijina družba naj bi stopila najprej v zvezo z glavnim vodstvom starokrajških Marijinih družb. To bi dalo vsem voditeljem tamkajšnih krajevnih Marijinih družb nalog, naj vsak takoj sporoči glavnemu vodstvu, kadar se je kaka družbenica odločila za Ameriko. Glavno vodstvo bi potem obvestilo vašo Marijino družbo, kdaj pride in kam je namenjena. Ker čas prihoda ni mogoče vedno natanko določiti, bi se dotični sami dal na pot pisan brzojav na vas, da ga zadnji dan odda. Stopivšo na ameriška tla, bi jo ve sprejele v svoje okrilje in če misli ondi ostati, pod svojo, oziroma Marijino zastavo. Ako je namenjena drugam, bi ji pa dalje potrebna navodila na njena nadaljnja pota.

Da tuji tem bi bile lahko Rafael in

to na več načinov. One ki bi že imele svoj določeni cilj, bi sestersko poučile o nevarnostih, katere jih ondi čakajo, zlasti če so namenjene v kako malo naselbino, kjer ni slovenske cerkve in duhovnika. Če bi jim bilo vseeno, kje dobe službo, bi jih seveda skušale odvrniti od takih naselbin, kjer je velika nevarnost, da se zgube. Tistim pa, ki so že itak namenjene v večje slovenske naselbine, bi šle na roko, da pridejo v dobre roke. Dale bi jim natančen naslov slovenske cerkve, ter obvestile odbor dotične Marijine družbe, ali če te ni, kakega drugega katoliškega dekliškega društva, naj se takoj ob njih prihodu zavzame zanje, jih s sestersko ljubeznijo sprejme v svojo sredo, ter jim če mogoče skuša pomagati do kake službe v bližini slovenske cerkve. Mi duhovniki vemo iz naše dušno-pastirske službe, kolikega pomena je to, ne samo za dekleta Marijine družbe, ampak za vse. Kolikokrat se primeri, da pride v velikih mestih kateri naših rojakov šele čez mesece k svojemu duhovniku, z izgovorom, da ni vedel, kje je domača cerkev. Ker se je nastanil Bog vedi na katerem nasprotnem koncu, ga seveda ni vsako nedeljo, ampak pride le vsake svete čase poslušat domačo božjo besedo. Po raznih drugih cerkvah, katere ima bližje, lovi en čas suhe maše, dokler ne zapade verskemu brezbrizju in končno vtone v rdečem ali kakem drugem morju. Bogu bodi potoženo, tudi dekleta izpod Marijine zastave.

Marijine hčerke njujorške! Povejte ni li to krasno polje za vaš apostolat? Zavzemite se zanj, boste videli kako lepe sadove bo donal vam in nam, ki z žalostjo gledamo, koliko našega cvetja, ki ga je verna mati in duhovščina doma tako skrbno čuvala, popari slana ameriškega verskega brezbrizja, še predno smo je mogli zakriti z Marijinim plaščem. Pretresite te misli, ki seveda niso nikak izdelan načrt, potem nas pa kmalu razveselite s poročilom, da ste na delu za vresničenje te ideje. Pozdravljene!



TVOJ NEDELJSKI TOVARIS

Piše Rev. J. C. Smoley.



ČETRTRA POSTNA NEDELJA.

Tedaj je Jezus vzel hlebe in zahvalivši jih je razdelil med sedeče.—Jan. 6, 11.

Na samotnem kraju je učil Kristus Gospod množice in jih na čudežni način nasitil s kruhom in ribami. Ko bi jih bil lačne pustil domu iti, bi morda lakote konec vzeli, ker so prišli iz daljnih krajev.

Jako pomembno je, na kak način je Kristus nasitil množice. Z eno samo besedico bi jim bil lahko v svoji vsegamogočnosti preskrbel hrano: Lahko bi bil rekel, da naj se kamenje, ki ga je bilo v izobilju, spremeni v kruh, pa bi bilo živeža dovolj za ljudstvo. Toda Kristus kaj takega ni storil, marveč je vzel hlebe, ki so mu jih prinesli in jih čudežno razmnožil. Ravno tako je storil z ribami. Kak nauk nam je pa hotel s tem dati? Pri vsakem svojem dejanju je imel gotov namen. Kristus nas je hotel poučiti, da bo blagoslovil to, kar mu prinesemo, to je: Najprej moramo sami poskrbeti in se truditi in delati, potem še le smemo zaupati v Boga in v njegov blagoslov.

Delaj in zaupaj v Boga—to je zlato pravilo, po katerem bi se imel ravnati v življenju vsak kristjan. Ni prav, če se kdo zanaša le na svoje delo, na Boga pa pri tem popolnoma pozabi; kajti apostol Pavel pravi: “Ne ta, ki seje, in ne ta, ki zaliva, ampak Bog je, ki daje rast”, (1. Kor. 3, 7.). Ravno tako pa ni prav in ni krščansko, če bi se kdo edino le zanašal na Boga, sam bi pa ničesar ne storil.

Delaj! To bodi prvo pravilo v našem življenju.

Nobene stvari ne priporoča sv. pismo tako, kakor skrb in delo za čas in za večnost.

Za čas: Da si ohranimo telesno

življenje, potrebujemo hrane: “Glej-te, prvemu človeku v raju je Bog ukazal: “V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh.” In v listu Tesaloničanom piše apostol Pavel: “Kdor ne dela, naj tudi ne je!”

Kar se tiče **večnosti**, nas Kristus prepogosto opominja, da skrbimo, da si bomo zaslužili večno življenje. Povedal nam je to v raznih prilikah o božjem kraljestvu: kako je podobno vinogradu, v katerem treba delati; kako je podobno talentom, s katerimi treba kupčevati; kako je podobno zakladu, katerega treba iskati itd.

Kratko: Prijatelj moj, delaj, naj se tiče časnega ali večnega življenja!

Sv. pismo nam pripoveduje o boju Izraelcev s sovražnimi Amalečani. Kaj so Izraelci storili? Mojzes je postavil Jozua za vojskovodjo Izraelcev; med tem pa, ko so se ti bojevali, je on na gori molil in prosil Boga za pomoč. Čuden je bil ta boj: Dokler je Mojzes na gori molil in imel roke dvignjene, zmagovali so Izraelci: Kakor hitro pa so mu roke opešale, pričeli so zmagovati Amalečani. Tedaj pa sta pristopila dva Izraelca in držala Mojzesu roke kvišku, dokler ni bil sovražnik premagan. Sv. Krizostom trdi, da so Izraelci zmagali vsled molitve. Pomislimo mi dve stvari: Ako bi bila zadoščala molitev, čemu je bilo potem treba boja? Ako bi bilo pa zadoščal boj, čemu se je pojal Jozua na goro molit? Mojzes je dobro vedel, da treba zaupati v Boga, vedel je pa tudi, da se treba bojevati do skrajne sile.

V ten boju Izraelcev imamo krasno podobo našega življenja. Tudi nam se je bojevati: bojevati za zemsko življenje za telo, da mu preskr-

bimo hrano, obleko, sploh vse, česar potrebujemo za časno življenje, bojevati se nam je za dušo, da si jo ohranimo za večno življenje. Bog nam hoče dati vsakdanji kruh, Bog hoče, da se vsi zveličamo, hoče pa tudi, da se sami za to trudimo. Zato pravim: Človek, delaj.

Norca bi imenovali kmeta, ki bi mislil, da je dovolj, če zaupa in se zanese na Boga, sam pa ne bi oral, bi ne sejal, sploh ničesar ne delal: zemlja bi mu rodila le trnje in plevel, pšenice nikoli! Bog hoče blagosloviti polja, hoče razmnožiti naš kruh—toda najprej hoče, da mu prinesemo petero hlebov, kakor nam pripoveduje evangelij, to je, da delamo. Norca bi imenovali obrtnika, ki bi mislil, da mu ni treba ničesar delati, čes vsaj bo Bog blagoslovil. Lenobe Bog ne bo podpiral, lenobe Bog ne blagoslovlja.

In ravno tako je v dušnem življenju. Blazen bi bil, kdor bi mislil, da bo brez truda prišel v nebesa, ki bi se zanašal na to, da ga bo že Bog spravil gori. “Nebeško kraljestvo silo trpi,” pravi Gospod; to je: Le kdor se bo sam potrudil, temu bo dal svoje milosti, da se bo zveličal. Blazen bi bil, kdor bi mislil, da ne bo padel, če bo hodil v slabe tovarišije, če bo prebiral slabe liste in knjige. Sv. Duh pravi: “Kdor nevarnost ljubi, bo v njej poginil.” Ti sam moraš skrbeti za to, da se boš varoval slabih družčin, slabih listov, slabih knjig; potem še le te bo Bog obvaroval, da ne boš padel.

Torej, prijatelj moj, delaj! Pogledajmo v sv. pismo, kaj nam pove. Kristus je bil enkrat s svojimi učenci na morju. Nastal je velik vihar, nevarnost je bila, da se potope. Kaj so storili apostoli? Morda so čakali, kaj bo naredil Gospod? Ne, ampak

napenjali so vse sile, da bi se ubranili valovom. Šele ko so videli, da njihov napor nič ne pomaga, so se obrnili nanj s prošnjo: "Gospod, reši nas!" In Gospod jim je rekel: "Kaj se bojite, maloverni?" Ni jim očital njihovega truda in dela, ampak očital jim je, ker so izgubili zaupanje v Boga.

Torej, prijatelji moji, delajte, trudite se, zraven pa imejte trdno zaupanje v Boga!

Zaupajte v Boga, to bodi drugo pravilo v našem življenju.

"Ne ta, ki seje, in ne ta, ki zaliva, ampak Bog je, ki daje rast", pravi sv. Pavel. Ti moraš delati, toda uspeh je v rokah božjih. Ako Bog hoče, boš imel uspeh; ako ne bo ves tvoj trud zastoj. Kolikokrat prično ljudje marsikaj proti volji božji! Kolikokrat kmet pri svojem delu niti malo ne pomisli na Boga! Človek se morda trudi brez Boga, morda ima kak uspeh, a resničnega božjega blagoslova pri tem le ni. Ljudje so brez božje pomoči zidali babilonski stolp in konec je bila splošna zmešnjava. Mi kaj lahko sami opazujemo v vsakdanjem življenju, kam pripelje delo brez Boga. Začasen uspeh morda opazimo, a končno razpade vse!

To zaupanje v Boga pa imej dve lastnosti. Pred vsem bodi **trdno**. Bog je vsegamogočen in lahko pomaga. Bog je neskončno dobrotljiv in rad pomaga. "Kdo pa izmed vas prosi očeta kruha, ali mu bo dal kamen? Ali ribe, ali mu bo mesto ribe dal kačo? Ali če ga prosi jajca, ali mu bo podal škorpijona? . . . Koliko bolj bo vaš Oče iz nebes dal dobrega duha tistim, ki ga prosija." (Luk. 11, 11.) Krasne zglede o takem zaupanju najdemo v sv. pismu. K Gospodu je prišel Jajr in rekel: "Gospod moja hči je ravnokar umrla, pridi, položi svojo roko na njo, pa bo oživila." Vedel je Jajr, da Gospod lahko pomaga, in v tem zaupanju je prišel in prosil. V Kafarnaumu je prosil vojaški stotnik: "Gospod, moj hlapec leži doma bolan in silno trpi! Reci le besedo, pa bo ozdravel!"

Prišel je k Gospodu gobovec: "Gospod, ako hočeš, moreš me očistiti." Kako trdno zaupanje: "Gospod, ako hočeš!" Gospod, ti storiš lahko vse, ako hočeš, ozdravil boš i mene mojih gob!

V svojem zaupanju pa Bogu nadalje ne delaj nikakih predpisov! Zaupaj v božjo ljubezen, zaupaj pa tudi v božjo modrost. Morda ti Bog ne bo dal vedno vsega, česar ga prosiš. Morda te včasih skuša, morda te kaznuje, morda ima s teboj druge namene. Božja pota so nam nerazumljiva! Zaupaj v Boga z vdanostjo v voljo božjo! "Gospod, ako hočeš," prosil je gobovec, "moreš me očistiti." Ako hočeš ti, — ne kakor hočem jaz, ampak kakor hočeš ti!

To ste torej zlati pravili za naše življenje: Delaj in zaupaj! Ta nauk si vtisnimo v naša srca iz današnjega evangelija. Gospodu so prinesli pet hlebov in dve ribi in on jih je čudežno razmnožil. Bogu prinašajmo in darujmo tudi mi svoje delo, prosimo ga za njegovo pomoč, zaupajmo v njega! Če bomo ravnali tako, imeli bomo časni in večni dobiček. Amen.

TIHA NEDELJA.

Jezus pa se je skrtil in je odšel iz templja. — Jan. 8, 59.

"Tedaj so pobrali kamenje, da bi vrgli vanj; Jezus pa se je skrtil in je odšel iz templja." S temi besedami se končuje današnji sv. evangelij. Jezus se je skrtil, zakaj njegova ura še ni prišla; čakala ga je sramotnejša, britkejša smrt. "Sin Človeka mora biti povišan", je rekel sam, ko je napovedal svojo smrt na križu.

Jezus se je skrtil. V spomin na to zagrinja sv. cerkev danes Kristusovo podobo na križih. S tem zagrinjanjem javlja ona svojo žalost, nas pa opozarja, kako žalostno je brez Kristusa. Iz dobrega namena zagrinja cerkev danes Kristusa. So pa ljudje, ki ga tudi zagrinjajo, a ne iz dobrega marveč iz slabega namena. Kdo pa so ti? To so njegovi sovražniki. Zagrinjajo Kristusa pred očmi ljudstva. Zagrinjajo ga iz dvojnega na-

mena: 1. da ne bi videli njegovih resnic, zato taje njegovo božanstvo; in 2. da ne bi videli njegove ljubezni, zato sramote njegov križ.

* * *

Sovražniki zagrinjajo pred očmi ljudstva Kristusa prvič zato, da bi ne videlo njegovih resnic. Zato taje njegovo božanstvo, češ saj je Kristus samo navaden človek. Kristus je delal velike čudeže. Tisoče in tisoče ljudi iz vseh slojev je radi teh čudežev verovalo v njega kakor v Sina božjega. Brez čudežev bi ne bili v njega verovali. Kaj pa farizeji, ki so se vedno protivili Kristusu in ga niso hoteli pripoznati kot obljubljenega Mesije in Sina božjega? Zagrinjali so te čudeže. Utajiti jih niso mogli, videli so jih sami, na nje se je Kristus skliceval: "Ako nočete verjeti meni, verujte mojim delom!" Zagrinjali so te čudeže pred ljudmi z bogokletnimi lažmi; trdili so, da ima Kristus hudiča. Prav peklensko bogokletje! Kristus je vprašal farizeje: "Kdo izmed vas me more obtožiti greha? Če govorim resnico, čemu mi ne verujete?" Kaj so odgovorili farizeji na to? "Ali ne govorimo prav, ko pravimo, da si Samarijan in da imaš hudiča?" Kristus je prorokoval pogubljenje teh, ki bodo trdovratni ostali v neveri; kaj so mu odgovorili farizeji? "Ali ne govorimo prav, ko pravimo, da imaš hudiča?" Kristus je delal velike čudeže; čudile so se množice, posebno ko je obudil mrtveca v življenje, vse je napolnil strah in bojazen. In "S pomočjo hudiča to dela", so rekli. Zagrinjali so farizeji s prav peklensko zlobo Kristusovo božanstvo, da bi ljudstvo v njem ne videlo Sina božjega, ampak samo navadnega človeka, in le še človeka, ki je v zvezi s hudičem, da bi ljudstvo ne verjelo njegovim resnicam.

Ravno tako pa še dandanes zagrinjajo brezverci Kristusa pred očmi ljudstva, da bi ne videlo, spoznalo njegovega božanstva. Vsak dela ravno to, kar so delali farizeji. Seveda ne morejo tajiti čudežev, češ da jih je Kristus delal s pomočjo hu-

diča ,ker bi se jim svet smejal. Toda z bogokletnimi lažmi pa niso v zadregi. Naj nam pa sedaj stori kak čudež, kriče, naj nam sedaj proročuje, pa bomo verovali, pravijo. Prijatelji, to ni nič kaj novega. To najdemo že pri velikem duhovnu Kajfežu. Ko ga je Kajfež in vrhovni svet obsodil na smrt, zagnili so Kristusu oči in ga bili v obraz rekoč: “Ugani, povej nam, Kristus, kdo te je udaril! Prorokuj!” Tako delajo brezverci še dandanes. Z bogokletnim ,bogoskrunskim pisanjem zagrinjajo pred ljudstvom njegovo božanstvo, da bi ne videlo v Kristusu Sina božjega, ampak samo navadnega človeka.

“Naj stori kak čudež, naj nam prerokuje”, vpijejo. Kaj pa pravi, kaj dela Kristus na to? Ravno to, kar je storil, ko so se na dvoru velikega duhovna Kajfeža norčevali iz njega: ON MOLČI! Taki ljudje niso vredni, da bi jim odgovarjal; naj poginejo v svojih bogokletstvih! Veren človek se ne bo dal od njih zapeljati. “Vem, komu sem verjel”, kliče apostol Pavel v listu Timoteju. Vem, komu sem verjel, lahko reče vsakdo izmed nas. To, kar je Kristus za nas storil, zadošča, da spoznamo njegove resnice.

Sovražniki Kristusovi zagrinjajo Kristusa pred očmi ljudstva, da ne bi videlo njegove ljubezni; zato sramote njegov križ.

Svojo neskončno ljubezen pokazal je Kristus s svojo smrtjo na križu. “Večje ljubezni nima nikdo”, je rekel sam, “če kdo da svoje življenje za svoje prijatelje.”

Da bi ljudstvo te ljubezni ne videlo, zagrinjajo brezverci Kristusov križ s sramotenjemo.

Norčevali so se, sramotili so Kristusov križ Judje v Jeruzalemu in pagani ob času Kristusove smrti. Toda ne vsi Judje — samo Kristusovi sovražniki — drugi so se spokorno trkali na svoje prsi in odhajali z gore Golgote; paganski vojaki so se norčevali iz Kristusa samo do Kristusove smrti, pri njegovi smrti je pa paganski stotnik in druki klical: “Resnično, ta je bil Sin božji!”

Današnji Kristusovi sovražniki podobno sramote križ, sramote njegove cerkev, sramote njegove duhovne, sramote vse, kar je sveto — celo Najsvetejše vlačijo v svoji peklenški zlobi v blato —, vse to delajo, da bi ljudstvo božje ljubezni ne videlo!

Kako žalostno, kako usodno za te-

ga, ki hodi za tem Kristusovimi sovražniki in se da slepiti. Prišel pa bo čas, ko bo spoznal, kako je usodno in žalostno, se odtrgati od Kristusovega križa.

Prijatelji moji, vi to vse lahko sami vidite, kako delajo Kristusovi sovražniki, vabijo vas k sebi; Kristusovo ljubezen zagrinjajo s tem, da sramote njegov križ, preslepiti vas hočejo, ko pravijo, da oni edino skrbijo in imajo srce in čut za vas. Ko je pa enkrat vaša duša ranjena, ko morda zdihujete v smrtnih britkostih po pomoči, da bi vas potolažil duhoven, tedaj se pa več ne brigajo za vas, puste vas v vaših smrtnih težavah. Zato vas pa še takrat kliče Kristus k sebi, v svoji ljubezni, razprostira k vam svoje roke in vabi: “Pridite k meni vsi, ki ste obteženi, in jaz vas bom občrstil.” Prijatelji moji, bodite pametni, spoznajte Kristusovo ljubezen!

Ne dajte si od sovražnikov zagrinjati Kristusovega križa, ne dajte si zagrinjati njegovega božanstva!

Cerkev zagrinja danes Kristusovo podobo, ne dajte si pa vi zagrniti te podobe v svojih srcih od Kristusovih sovražnikov ,ne dajte se jim zapeljati. Križani Kristus pa naj se nas usmili! Amen.



Objemi tudi ti svoj križ . . .

Konrad Bolanden:



Šentjernejska noč.



Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.



"Glede njihovega deleža pri plenu jih le potolaži, — jaz sam bom skrbel v tem oziru in pobral za nje, kar bo največ vredno. Hiti sedaj, brat, pripravljena naj bo tvoja četa, čaka naj mojega povelja!"

Poveljnik se je vrnil naglih korakov k svoji tolpi.

V tem času se je prepričal markez, da je Blanka res v gradu, in se vračal s Habakukom iz grada. Kakor bazilisk je gledal Caleb strupeno na mladega plemenitaša.

"Glej, glej, kako vnet in goreč!" je mrmral med zobmi. "Kako mu je razpalila ženska krasota njegovo kri, kako mu zmedla njegovo pamet! Poznam vas, sinove Nimroda! Služba ženskam vam je več kot služba Bogu!"

Mladi plemenitaš je pristopil, lica so mu žarela, oči se svetile, bil je ves pod vplivom in vtiskom, ki ga je napravila na njega krasna postava Blankina.

"Grofica Autremontska biva res v Dubourškem gradu", je pričel. "Kako veliko nesrečo bo preprečilo moje posredovanje! Verjemite mi, častiti služabnik božje besede, da sem jaz tu, ni nikako naključje, ampak previdnost in volja božja."

"Nerazumljive so božje sodbe in neznana božja pota", odgovoril je Samuel Caleb.

"Obžalujem edino le, da ne morem grofice Autremontske spremljati v Autremont. Mislite li, da grozi grofici kaka nevarnost med potom?" je vprašal v skrbeh markez.

"Mogoče!" odvrnil je Caleb. Papisti so pomorili naše brate. Izrael hodi okoli, kakor rjoveč lev, ob mejah pokrajine Filistejske."

"Potem bom spremil grofico s svojimi vojaki", je rekel Riviere odločno.

"Kaj, gospod poročnik, je li mogoče, da bote vi svoj poklic zane-marjali zaradi ženske krasote?" je očital predikant. "Za naskok one grešne hiše niste imeli časa, — imeli ga bote pa dovolj, da spremljate krasno dekle?"

"K temu me sili vitežka čast."

"A tako, vitežka čast, ta vam vija več kot božja čast?"

"Molčite, predikant!" zavpil je srdito markez. "Sv. pismo lahko razlagate, kakor vam drago, o častni knjigi plemstva pa ne razumete ničesar."

"Popolnoma res, gospod poročnik!" je rekel Caleb navidezno mirno. "Da razumemo sv. Pismo, potrebujemo božjega duha, da razumemo običaje in navade plemenitašev, zadošča duh tega sveta, ki pa pri meni nima deleža. Navdaja me pa sveta gorečnost, da služim Jehovi, zato poslušajte moj predlog! — Vaš čas je zlato. Važnost vaše naloge poznate. Zato se ne umaknite od vaše poti ne na levo, ne na desno, še manj pa da bi se vračali nazaj v Autremont. Grofico bom spremil sam s pomočjo hrabrih in zanesljivih mož v kraj, katerega bo določila."

"So li ljudje zvesti in zanesljivi?"

"Ko zlato! Da bodo izpolnili njen ukaz, za to jamčim s svojim življenjem."

"Dobro, naj bo, kakor predlagate!" je rekel Riviere po kratkem pomisleku. "Zahvaljam se vam že vnaprej za vašo prijateljsko uslugo. Še nekaj, častiti služabnik božje besede!

Pomagajte mi, da se bodo vzdržali bojevniki vsakega protizakonega napada, ko se bodo odprla grajska vrata, ko se bo dvignil vzdigljivi most."

Caleb mu je to obljubil. Markez je hitel sedaj k odmorišču svojih vojakov.

Habakuk je čakal, da je Riviere odšel, da bi mogel govoriti s svojim sobratom.

"Konečno sva vendar sama, da naju nikdo ne sliši", je pričel tiho in skrivnostno. "Sedaj govoriva lahko prosto, ko dva brata in zvesta služabnika istega Gospoda. Kaj misliš, Caleb, ali smo dolžni, da držimo papistom dano besedo?"

"Ti ne vprašaš, kakor bi vprašal razsvetljen služabnik božje besede, vprašuješ ko norec. Da bi držali papistom besedo? — Aj, aj, treba li vragu držati obljubo? Pokaži mi razloček med Belcebubom in brezverskimi, fanatičnimi papisti!"

Surove kletvine so pričele leteti iz predikantovih ust. Zmerjati in kletiti so znali reformatorji 16. stoletja prav dobro. Martin Luter je v tem oziru s svojo surovostjo gotovo vse prekašal, pa tudi francoski reformator ni zaostajal daleč za njim. Na Westfalika je pisal Calvin: "Tvoja šola je smrdljiv svinjski hlev. Ali me razumeš pes, kaj si? Razumeš me li, blazneš? Razumeš me li, ti govedina?" — Še bolj surovo piše pa Calvin o očetih Tridentinskega zbora. Kardinale, škofo, učenjake, ki so bili tam zbrani, zmerja s primki, da jim težko najti para. Imenuje jih "bojevnike pod Neptunovim vodstvom, nevedneže, smeti, osle, prešiče, govedine, mastne osle, hu-

dičeve poslance, gobezdala, magnae meretricis filios, očete s poldrug čelvelj dolgimi ušesi.”

Način Kalvinovega govorjenja so posnemali njegovi učenci, odtod Calebova izurjenost v preklinjanju in zmerjanju.

Preoblečeni grajski norec se je moral pri tem izbruhu kletvin nehoti smejeti. Moral se je silno premagovati, da je ostal kolikor mogoče resen.

“Tvoje silne besede razveseljujejo moje srce, častiti brat!” je dejal in se pričel krohotati. “Kakor potoki iz gore Libanon, tako hite besede svete jeze iz tvojih ust, — in jaz stojim tu prost in očiščen vsakega dvoma. Ne, tej papistični zalegi ni treba držati dane obljube! Zato poslušaj, kaka nevarnost grozi tam-le Izraelovim sinovom!”

Habakuk je težko dihnil, pogleda proti nebu, kakor da bi prosil Boga pomoči proti omenjeni nevarnosti. Z napetostjo je čakal Caleb, kaj mu bo Habakuk povedal.

“Grad”, nadaljeval je Habakuk, “je navidezno slabo oborožen. Navidezno ima le malo braniteljev. Vse to je pa samo zvijača papistov. V resnici je posadka jako močna in pripravljena, da bo branila zadnji kamen do skrajnosti, do smrti. V stolpih so močni topovi, nabasani s smodnikom in svincem, da pobijejo bojevnike Gospodove pri prvem naskoku. Za strelnimi linami prežijo ostrostrelci s svojimi puškami, da postrele te, katerim so prizanesli topovi. Grad je prava past, brezdnost za Gideonove junaške čete. In ker se kažejo papisti, kakor da bi ne imeli moštva in oprave, da bi prevarili Izraelove otroke in jih toliko ložje zvalili v pogubo, sem jim moral prisesti, da o tem, kar sem videl, ne izdam ničesar.”

Samuel Caleb je pazno gledal proti gradu. V polumraku je res videl za strelnicami grozeča žrela topov, videl je stolpe, dobro zastražene. Za vsako strelno lino je videl svitati se jeklene čelade. — Toda te čelade niso pokrivalo glav vojakov, bile so

kratko malo postavljene tja za line. Dozdevna žrela topov in možnarjev so bili okrogli hlodi in trami; — vse to si je izmislil norec.

“Hvala ti, brat Habakuk!” Kaj takega bi si jaz ne bil nikoli mislil. Res, kamor pogleda oko, v vsaki luknji vidi morilno orožje, — še enkrat: Hvala ti! Hm, — kaj pač sedaj storiti?”

“Ne smemo gradu naskočiti, čokler je dan”, odgovoril je Habakuk. “Čakajmo, da bo tema, ko strelci ne bodo več videli in streljali v prazno.”

“Čakati? To bi bilo lahko nevarno. Čakati, da bo tema? Skrajno nevarno! Papisti v okolici se kaj lahko hitro zberó in nas potolčejo.”

“Mogoče, toda verjetno ni!” dejal je Habakuk, ki je imel namen, da bo zadržal Hugenate od naskoka, čokler ne pride rešitev. “Ker so vsi papisti v vasi mrtvi, kdo naj poroča Belialovim sinovom o tem, kar se je tu dogodilo, in kar se ima še zgoditi? — A, glej, markez jaha s svojimi jezdecí pred vrata, — jaz moram tja. Ne pozabi mojega svarila! Obvaruj izvoljence Gospodove pred gotovo pogubo!”

Habakuk je hitel k gradu. Caleb je šel za njim počasnih korakov, oči je imel vprte na obilne strelne line v stolpih in zidovju. Tega prej ni opazil, sedaj je pa videl v vsaki luknji čelade in žrela topov in možnarjev; kar ga je vznemirjalo.

Markez je obstal s svojimi vojaki pred dvigljivim mostom, da bi odbil vsak morebiten napad, ko se bodo odprla grajska vrata. Vendar ni bilo nikjer videti kakih priprav za napad. Kmetje so se ravnali natančno po predpisih in navodilih svojega predikanta, pokorni so mu bili brezpogojno, brez njegovega ukaza bi niti ne bili mislili na to, da dobe grad ložje v svojo pest na drug način, kakor jim ga je pokazal Caleb. Sopi-hali so poč težo dračja, katerega so nosili na polje na kup.

Joel je prihajal semkaj na čelu svoje tolpe. Markez mu je jezdil naproti in mu sporočil, da naj postojí s svojo tolpo za streljaj od zidovja.

“Bote li vi spremljali grofico?”

“Da, gospod poročnik!” odgovoril je Joel.

“Mi bomo spremlili grofico v varen kraj, kakor ga bo sama določila, tako nam je ukazal častiti Caleb.”

“Obnašajte se proti grofici spoštljivo, ona je namreč hči protestantskega junaka in sestra mojega prijatelja.”

“Vse bomo storili, kakor nam je ukazal častiti Caleb”, ponovil je dolgi Joel.

“Ne bojte se, gospod markez!” dejal je pridigar. “Ti pravi sinovi Izraelovi boóo za vašo vitežko čast bolj skrbeli, kakor bi bili to storili vi sami.”

Riviere ni opazil dvoumnega pomena teh besed, ker so se ravnokar odprla grajska vrata, vsled česar se je moral vrniti na svoje prejšnje mesto. Verige dvigljivega mostu so zarožljale, most se je vzel čez grajski jarek. Napeto je zrl markez proti odprtim vratom, za njega je bil to trenutek največjega pomena in važnosti.

Blanka se ni dolgo obotavljala. Pognala je rjavca čez most in pokazala pri vodstvu konja toliko spretnost in ljubkost, da je gledal ves očaran in občudujoč njeno krasno postavo.

Grofici je sledila Jerica, v obleki strežnice.

Končno je prišel Habakuk, vodeč konja ob uzdi, na kojega hrbet je bil privezan velik zavoj z obleko grofice. —

Dasi so dvignili most takoj, in so se vrata zaprla. Opazil je Samuel Caleb vendar sredi grajskega dvora dva velikanska topova, okoli katerih so imeli hlapci neko opravilo.

Markez je prijezdil k Blanki in jo spremljal na mesto, kjer je čakal Joel s svojo tolpo. Ta je natančno opazoval strežnico in sunil s komolcem predikanta.

“Ta ni nikoli strežnica grofice Autremontske”, dejal je tiho, to je hči grofa Duburškega, ki je pobil naše brate.”

(Dalje prihodnjič.)

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.



Rimske novice.

Grob sv. Petra, prvega poveljarja sv. cerkve, bodo z dovoljenjem papeža odprli. Prostor, kjer je pokopan, se imenuje Confessio S. Petri, to je mesto, kjer je sv. Peter s smrtjo na križu izpričal svojo vero. To se je zgodilo ob rimski cesti "Via Cornelia" imenovani. Kjer je bil križan, je bil tudi pokopan. Grob so rimske paganske oblasti čvale pred oskrunjenem. Pozneje je cesar Konstantin nad njim pozidal prvo cerkev sv. Petra, ki je stala tja do šestnajstega stoletja, ko se je umaknila sedanji ogromni stavbi. Zadnjikrat so odprli grob. l. 1594.

Pij XI. — drugi Leo XIII. Dosedanje vesti o novem papežu lahko najkrajše strnemo v eno celoto, če pravimo, da bo drugi Leo XIII. Opisuje se kot vsekar vzor duhovnik, učenjak in diplomat. Mala, a značilna poteza za njegovo duhovniško mišljenje in življenje je, da je celo na visokogorske izlete, ki jih je rad delal, nosil svoj duhovniški talar in bired s seboj. Obenem je učen mož, trikratni doktor. Govori baje štiri moderne jezike: italijanski, angleški, francozki in nemški. Kot diplomat je sicer na Poljskem prvič v javnosti nastopil, a takoj pokazal, da mu diplomacija ni tuja. Zadnje čase svojega tamkajšnjega poslanstva se je bil Poljakom nekaj zameril, ker ni hotel trobiti v njih preveč sovinstični narodni rog, ampak je varoval strogo nevtralnost nasproti Nemcem v šlezij-skem vprašanju.

JUGOSLOVANSKE NOVICE.

Znamenja časa. Pred belgrajskim sodiščem je bil zadnje čase obsojen štirinajst leten deček, radi nasilne nenravnosti na devetletnem dekletcu. Drugi trinajstletni deček se je v Štiternici (Srbija) obesil radi nesrečne ljubezni. Ta se je obsodil sam za celo večnost, onetnu je sodišče prisodilo eno leto zapora. Ob tej žalostni vesti mi stopa pred oči prizor iz neke francozke sodne dvorane. Osemnajstletni roparski morivec je čakal na svoje zaslužno plačilo. Njegov zagovornik Dr. Appert je v svojem govoru mej drugim dejal: Pred seboj vidim podobno Križanega in jo pozdravljam. Obesili ste jo v sodno dvorano, kjer hudodelnikom odmerjate kazen. Toda zakaj ni videti podobne Križanega tam, kamor pošiljate svoje otroke v šolo? Zakaj se hudodelniku šele tu pokaže

križ? Ko bi mu ga bili pokazali na šolski klopi, bi mu ga morda ne bilo nikdar treba gledati na zatožni klopi. Vi ste, gospodje, pravi sodnemu osebju, ki vas tožim, vi, ki sejete mej ljudstvo nevero in naravno propalost. Potem se pa še čudite, če vam mladina s hudodelstvi in naravno propalostjo odgovarja. Obsodite vendar izvojevali, zlasti, ker so dobili v štabu Glasa Naroda tako mogočne zaveznike. Ta dični štab je slovesno pribil, da je po izjavah vseh zdravnikov, naravoslovcev, ascetov in drugih znatnih veličin nemogoče zdržno živeti. Razumemo, razumemo! Njegovi joka-joči živi spomini iz ledig življenja so temu v pravem pomenu besede glasna priča. —

ZAHVALE IN PRIPOROČILA.

Spolnujem obljubo, da se bom javno zahvalil v listu Ave Maria Presv. Srcu Jezusovemu in Materi Božji, za ozdravljenje moje "I", ter prilagam \$5 za razširjanje lista Ave Maria.

S. S., Cleveland.

Hvala Materi Božji za vse, na njeno priprošnje prejete dobrote! Darujem za podporo lista \$1.

Ivana Rijavec, Brooklyn.

Se prisrčno zahvalim presv. Srcu Jezusovemu in prebl. Devici Mariji za podeljene mi milosti, ter prilagam mali darček na čast sv. Družini.

K. S., Heegovich, Ill.

Iz srca se zahvalim presv. Srcu Jezusovemu in prebl. Devici Mariji za ljubo zdravje. Prilagam \$2 v dar Ave Mariji.

Annie Badovinac, Calumet, Mich.

Priporočam v molitve mojega umobolnega sina, da bi mu Marija izprosila zdravje! Darujem v prospeh lista 51c.

Neimenovana.

Lepa hvala presv. Srcu Jezusovemu in žalostni Materi Božji, za zadobljeno zdravje! Oba s sinom sva bila bolna v grlu, a sva Bogu in Mariji hvala, zopet zdrava. Prilagam \$2 enega v podporo lista, enega za eno sv. mašo za rajnega Johna Jemec.

Mrs. Mary Peternell, Aurora.

V zahvalo Materi Božji za dobljeno zdravje pošljam \$2 v prospeh njenega lista.

I. C.

Moja hči je bila v bolnišnici operirana. Obljubila sem, da bom dala za eno sv. mašo, ako se operacija posreči. Ker je Marija mojo prošnjo uslišala, dasi hčerka še ni popolnoma zdrava, pošiljam za eno sv. mašo v čast Materi Božji, za drugo pa v pomoč tisti duši v vica, ki je naibljiza rešenju.

Mrs. Agnes Jordan, Willard, Wis.

Bila sem hudo bolna. Z zaupanjem sem se obrnila k Mariji za pomoč. Ne zastoj, saj Marija nikogar ne zapusti, ki z zaupanjem k njej pribeži. Zopet sem zdrava. Tisočera hvala Mariji. Pošiljam \$2 v podporo lista.

Ana Clemenc, Minneapolis, Minn.

Prisrčna hvala Mariji Prečistega Spočetja za zadobljeno zdravje! V podporo njenega lista prilagam \$1.

Amalija Krulc.

Pošiljam \$2 za svečke k Materi Božji, da bi mi izprosila popolno zdravje. Na njeno priprošnje se mi je že precej zboljšalo. Ko popolnoma ozdravim, za kar jo z zaupanjem prosim, se bom javno zahvalila.

Mary Cerar, Vandling, Pa.

Prisrčna hvala presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za zdravje. Na očesu sem bila tako bolna, da sem se bala, da oslepim. Na Marijino priprošnje me je na Bog obvaroval te nesreče. Prilagam \$1 za A. M.

Mrs. Mary Gerbajs, Chicago.

Margaret Kapš, Elizabeth, N. J.

Prisrčna zahvala sveti Družini za uslišano prošnjo. Najin štiri mesece stari sinček je bil hudo bolan. S trdnim zaupanjem in gorečo molitvijo sva ga priporočala sveti Družini—in glej v kratkem času nama je popolnoma ozdravel. Za kar se tukaj javno zahvaljujema.

Marko in Ana Guštin, Kansas City.

Moja dobra mati so zelo oboleli. Jaz sem se v molitvi zatekla k Mariji, Zdravju bolnikov, z obljubo, da se bom javno zahvalila, ako jim izprosi zdravje. Ker sem bila uslišana s tem hvaležno spolnujem svojo obljubo in darujem \$1 v podporo Ave Marije.

Barbi Sajovec, Chicago.

Prisrčna zahvala Materi Božji za ozdravljenje mene in moje hčerke. Za razširjanje Ave Marije darujem \$1.

Mrs. Mary Gerbajs, Chicago.

NAŠ STRIČEK



Indianapolis, Ind.

— Dragi striček: — I saw in the "Ave Maria" that many girls and boys wrote to you so I said I am going to try. I am going to try in Slovenian next time. I am 11 years old

and I am in the 5th Grade. I go to Holy Trinity School. I had a sister 16 years old and she died. — Good by, dear Father.

Mary Banich.

Draga Mary: — Prav vesel sem bil Tvojega pisma in posebno še, ko mi pišeš, da boš prihodnič že poskusila tudi slovensko pisati. To je jako lepo. Prav pomilujem te pa, da ti je umrla dobra sestra. Se je bom spominjal v molitvah. Pa tudi ti moraš za njo moliti. Toraj kmalu kaj piši. — Pozdravlja te

Tvoj striček.

Collinwood, O. — Dragi striček: — Tudi jaz se Vam lepo zahvalim za "Ave Maria" ker se bero tako lepe povesti takih jih še nikdar nisem slišal ne bral. Jaz sem prišel lansko leto iz sarega kraja pa kakor hitro sem zvedel za Vaš list pa sem ga kar hitro naročil.

Frank Trepal.

Dragi Frank: — Prav lepo Te pozdravljamo vsi ameriškanski otroci in nas veseli, da smo dobili tako dobrega dečka sem k nam. Veš, dobre otroke imamo tudi tukaj v Ameriki radi. Kako nas tudi veseli, da si se takoj, ko si prišel, k nam pridružil. Kaj ne, oroci, da nam mora Frank še velikrat kaj pisati? Pozdravljen, Frank! Le še večkrat piši.

Tvoj striček.

Gilbert, Minn. — Dragi mi striček: — To je moje prvo pismo, ko ga Vam prinesem na Vaš korner in jest be se tudi rad pridružil na Vaš korner med vaše boys in girls pa jest bom January 25. 10 let star pa jest grem vsako prvo nedelo k svetmu obhajilu za vas in moja sestra Mary vsako drugo nedelo pa jest sem v četrt grade pa se dobro učim saj veste, striček, do sedaj mi gre še bolj slabo, bo že boljše. Tudi jest imam Abecednik in jest

se učim iz nega brati in pisati. O polnoči smo bili pri sv. maši naša družina. Jest bom poskusil iti z atam okoli po hišah če bi mogu kakšnega pridobiti za vaše liste veste striček jest bi Vam rad kaj v dar poslov pa sem tako reven, da Vam ne morem nič poslati letos, kar imam Vam dam eno podobico Križanega Jezusa tu Vam želim srečno novo leto. Z Bogom dragi striček.

Pavel Ulčar.

Dragi Pavel: — Kaj mi moreš boljše-ga dati, kakor če greš za me k svetemu obhajilu. Poleg tega mi pa še obetaš, da boš šel z atam po hišah za list Ave Maria. Ali ni to dosti? Dragi Pavel, jako sem te vesel! Tudi Tvoje podobice sem vesel. Hvala lepa! O priiki bom tudi jaz Tebi eno poslal. Pozdravi Tvojo sestro in Tvoje stariše. Tvoj striček.

Detroit, Mich. — Dragi striček: — Tudi jast se moram oglasiti na Vaš korner ker vidim da bi me moj mlajši brat rad v koš spravil pa se mo ne dam. Jast tudi znam malo po slovensko pisat ker jast nisom držal navkriž roke kadar se je on učil. Jast sem 13 let star in hodim v "St. Benedict high school." Jast strežen pri sveti maši tu in na Calumet sem več 4 let tudi stregu Father Klopčiči in to službo jako glajham. Dragi Striček, jast sem videl v "Ave Maria" številka tri da vsakemu kateri Vam pošlje 5c v stamps jem bote poslali 3 številke "Orliča" na ogled zato Vam pošiljam 5c v stamps za kateri prosim pošlite mi one tri številke "Orliča" pa če mi bode se dopadl bom se naročil da mi jih redno pošiljate. Vas zdej lepo pozdravim in vse boys in girls na kornerju. Z Bogom, dragi striček!

Joseph Srebernak.

Dragi Joseph: — Tvoje pismo se mi je pa posebno dopadlo, ko vidim, da se ne daš kar tako dejati v koš od nikogar. Tako se mora. Vsakdo ima priliko se kaj naučiti. Tudi ti se lahko naučiš slovensko čitati in pisati, kar vidim, da že jako lepo znaš. — Tako je prav, Joseph. Le tako naprej. Jako me tudi veseli, da si eden izmed onih dobrih dečkov, ki radi strežejo pri oltarju. Le priden bodi, pa večkrat kaj piši. Tvoj Striček.

Soudan, Minn. — Dragi striček: — Tudi jaz bi rad prišel malo na Vaš korner in tudi videm, de je dosti boys in girls na Vašem korner. Snega imamo dosti, merzl ni tukaj in vreme imamo lepo in jest berem Vaš list "Ave Maria" in ne morem pustiti da vse preberem in nisem še nikol slovensko pisal. Jest ne morem hodit v sholo. Dragi striček, z Bogom. Vas jest in mama in ata pozdravmo, dragi striček.

Rudolph Snyder.

Dragi Rudolf: — Prav vesel sem Tvojega pisma. Samo moja očala sa bila nekam pokažena, da zadnjega stavka nisem vsega dobro razumel. Vidim, da se trudiš, da bi slovensko pisal, kar me posebno veseli, kajti vem, kar American boy hoče, to tudi doseže. Tako vem, da se boš še jako dobro naučil slovensko pisati. Dragi Rudolf, le večkrat mi piši, pa mami in ati se zahvali za njih pozdrav in reci, da jih tudi jaz prav lepo pozdravljam.

Tvoj striček.

Monastery of Mt. Carmel Niagara Falls, N. Y. — Dragi striček: — Jaz Vas vse lepo pozdravim in Vam dajem znat, da sem jaz na Mount Carmel Monastery in se učim za duhovnika v Carmelit Order. Tukaj vidimo Niagara Falls ki so tako lepi sedaj ko je zima in so zamrznjeni. In sneg je zapadel za 3 feet in okoli Falls so frozen mountains of ice. Nekateri so 100 ft. visoki. Vsa drevesa so bela od megle in vode. Ti "canucks" ali "Canadians" so tako sleepy and behind the time! Moji stariši so v Pittsburg, Pa., in od tam sem tudi jaz. Sedaj sem v drugem letu High School. Drugo leto bom šel v novicijat potem se bom imenoval Frater. To je vse za sedaj. Jaz sem Vaš Francis J. Sumič.

Dragi Francis: — Tvojega pisma sem se tudi jako zveselil. Toraj pri očetih karmelitih si in drugo leto boš že v novicijat sopil. To je pa jako lepo. Gotovo boš molil tudi z nas, za vse moje otroke na kornerju in za me, kaj ne, Francis? Le še kaj večkrat nam letos piši, ker drugo leto ne boš več mogel, ako boš šel v novicijat. Bog te blagoslovi, dragi Francis! Tvoje spis o "Examination" bom dal v list drugokrat, sedaj imam še toliko pisem, da vem, da so nekateri moji pisateljski že hudi, ker morajo tako dolgo čakati, da ne pridejo na vrsto.

Tvoj striček

Cleveland, Ohio. — Dragi striček: — Tudi jaz bi rada prišla na Vaš korner. Me tudi veseli slovensko brati in pisati pa to je moje prvo pismo jest hodim v St. Vitus School v 6. razred. Vas lepo pozdravim. Ana Mišič.

Draga Ana: — Prav lepo Te pozdravim, ko si prvokrat med nami. Upamo, da boš še večkrat prišla. Pozdravljena! Tvoj Striček.



Milwaukee, Wis. — Dragi striček: — Jaz Vam pošiljam pet centov stamps ter Vas prosim da bi me poslale tri štev. Orliča na ogled. Če se mi bo dopadel se ga pa bom naročila. Z veseljem pozdravljam Vas dragi striček in vse vaše mlade prijateljke na kornerju ter ostanem zvesta prijateljica Vašega kornarja in želim veliko uspeha in Božjega blagoslova.

Teresa Mohorko.

Draga Tereza: — Kako lepo si pisala! Lepo se Ti zahvalim za Tvoje dobre želje, s katerimi mi vošiš božjega Blagoslova. Tudi jaz Ti želim, da bi Tebe Bog blagoslovil. Veseli me, ko mi obetaš, da boš zvesta moja prijateljica na kornerju. To je jako lepo! Z Bogom

Tvoj Striček.

Soudan, Minn. — Dragi striček: — To je moje prvo pismo, ko ga Vam pišem na Vaš korner. Vas lepo pozdravim. Me ne prav veseli biti na kornerju. Brš ko dobim Ave Maria u roke hitro pogledam če je kaj deklic in dečku na kornerju. Jest sem učenka 7th razreda. Sem stara 11 let. Dam Vam vedet da se učimo slovensko petje. Rev. F. Ferjančič nas učijo slovensko krščanski nauk. Zato se pa navadmo otroci slovensko brat in nekoliko pisat. Zato smo jim pa iz srca hvaležni. Zdej pozdravim vse na kornerju posebno pa Vas Striček. Z Bogom.

Julia Erchul.

Draga Julia: — Da veliko se nas je nabralo zadnje čase na našem kornerju. Nekateri ste že gotovo nepotrepljivi ako morate čakati s svojimi pismi po več mesecev predno morete na vrsto. Ti si revica čakala že od 2. februarja. Mary Banich iz Indianapolisa je pa morala čakati že od 16. januarja. Toda gospod urednik Ave Maria so jako strog gospod in le s silo mi dovolijo kaj več prostora. V zadnji številki sem jih komaj preprosil, da so mi dali nekoliko več. Vendar jaz se bom za Vas vedno potegnil. Na vsaki način nam morajo pustiti naš korner. Zato, otroci, le pridno pišite, da bomo mogli pokazati, da nas je toliko, da imamo pravico zahtevati, da se nas upošteva. Jako lepo je od tebe, da znaš tako lepo slovensko. Posebno je pa lepo, da se Vaš dobri gospod Ferjančič trudi z Vami. Le radi jih imejte otroci, ker so tako dobri do Vas. Prav lepo te pozdravljam in tudi Fathru Ferjančiču sporoči moj pozdrav.

Tvoj Striček.

Sebastopol, Cal. — Dragi striček: — Jest nisem vidla na našem kornerju, da bi se kdo oglasil iz Californie in meni je mama nagovarjala, da kaj nisem jaz tako vredna, da bi tudi jaz enkrat prišla na Vaš korner od zdaj za naprej se bom večkrat oglasila mi smo prišli iz starega kraja 1917 v tem narhujšem času in v Starem kraju sem hodila v šolo leta ko sem les prišla mi je bilo jako hudo ker nisem razumela nič pa to ni bilo dolgo tu sem začela hodit v šolo in sem prvo leto naredila dva razreda sedaj sem v še-

stem razredu in zdaj sem bila v San Francisco na Confirmation ker ljeti bi mogla čakati pred dolgo za Confirmation. Zdej Vas srčno pozdravim, dragi striček. Best wishes to all the boys and girls on your corner.

Mary Malarich.

Draga Mary: — Kako sem bil vesel, ko sem dobil Tvoje pismo. Tudi vsi moji boys in girls so prečitali Tvoje pismo z veseljem. Jako nas zato veseli, ko nam obetaš, da boš Ti sedaj velikrat prišla k nam na "corner"! Tako je prav, le velikrat piši, da ne boš pozabila tudi slovensčine, katero tako lepo pišeš. Lepo Te pozdravljamo, draga Mary,

Tvoj Striček.

Cleveland, Ohio. — Zopet je prišu čas da nepišem par vrstic in veselo srečno novo leto da bi vam še bolj Marija pomagala širiti vse tri liste ki so tako lepi. Pri nas vsi komaj čakamo, da jih dobimo in ata vsak večer na glas berejo da smo mi otroci se že navadli slovensko brati in pisati doma z Ave Maria. Zdej se pa morem jaz in moj bratec prav lepo zahvaliti za lepi dar ki ste ga poslali za krizmus taka lepa mašna knjižica taka še nisem imela dosti smo dobili za krizmus pa narlepši dar je Vaš boma imeli vse življenje za spomin. Bog Vam stokrat povrni in luba Maria bom že molila za Vas pri vsaki sveti maši pozabila sem Vam pisat ko sem bila v Marijina družba sprejeta 8. decembra so pa Father Miklavčič vse natanko povedali jih imamo strašansko radi Moj bratec se prov fajnu uči katekizem slovensko, še bol jih mormo spoštovat ker so že marskej hudga prestali in dobrega po svetu učili. Father Miklavčič so tudi velik Marijin častilec. Bog daj in Marija veliko napredka in blagoslova pri vseh neh delu in zdej Vam pošlem enega novega naročnika za eno leto.

I will tell and ask you something. A man came over one day when my papa was reading Ave Maria. When for a while he looked and said: "Could you, Christine, get a nice book of Ave Maria in English?" for he does not know our speech and please tell me as soon as possible if you have an English book and please tell the price. Thank you, Good bye! Z Bogom, dragi striček.

Christine Zakrajšek.

Draga Kristina: — Jako je lepo od Tebe, da znaš ceniti delo Vašega dobrega Fathra Miklavčiča za Vas otroke. Hvaležnost je vedno znamenje dobrega značaja in dobrega srca. Le rada jih imej in rada ubogaj. Tudi jaz želim obilno božjega blagoslova na njih delovanje in na vse boys in girls of St. Vitus. Dobi se tudi angleški "Ave Maria", ki se naroča na ta le naslov: Ave Maria. Notre Dame, Ind. — Naročnina ako prav vem, je \$3 na leto. Je tudi jako lep list, Tega mu lahko priporočiš! — Bodi prav lepo pozdravljena, draga Kristina! Posebno se Ti prav lepo zahvalim za poslanega

novega naročnika. Ti si ena izmed najmarljivejših mojih otrok na kornerju. Bog te blagoslovi!

Tvoj Striček.

Indianapolis, Ind. — Dragi striček: — To je moje prvo pismo ko ga Vam prinesem na Vaš korner. Prvo Vas lepo pozdravim in prosim pošljite mi list "Orlič." Tukaj Vam pošiljam 25c. Jest sem 12 let stara in sem v 8. razredi. Tukaj v šol se učimo samo angleško in jest se doma učim slovensko pisati. Naš Father je Rev. Father Ciril. Jast prov rada berem list Ave Maria in Vaš korner. Tukaj je tako lepo in gorko kakor spring time. Jast prov lepo pozdravim vse boys in girls na korner. Z Bogom.

Mary Luzar.

Draga Mary: — Ker je to Tvoje prvo pismo, te prav lepo pozdravljamo v našem krogu! Le velikrat se oglasi, da Te bomo bolj poznali. Veseli me tudi, ko poročáš, da rada bereš Ave Maria. Torej bodi nam pozdravljena!

Tvoj Striček.

Pittsburg, Pa. — Dragi striček: — Pred ko Vam nadalje pišem Vas lepo pozdravim in se Vam zahvalim za lepo podobenico ki ste mi poslali pa na korner niste deli moje pisanje ne vem če nisem dobro napisala ali niste imeli prostora nadalje Vam dam znat da smo dobili koledar in stenski koledar za katere se lepo zahvalimo. — Dragi striček: ja večkrat molim za Vas da bi še mnogo let razširjali list Ave Maria; ja sem obljubila ako Bog mi da zdravje, da bom šla vsaki first Friday of the month to Holy Communion. To Vam pošljem stamps za list "Orlič" ki nam priporočate za brat. Še en pozdrav. Good bye.

Mary Hlebec.

Draga Mary: — Saj je bilo Tvoje pismo priobčeno! Morda si ga prezrla. Jako sem ti hvaležen, da moliš za me. Bog Ti plačaj! Tudi jaz se Te bom spominjal pri svojih molitvah! Posebno te pohvalim, da boš šla vsaki prvi petek v mesecu k sv. obhajilu. Bog Te blagoslovi, draga Mary.

Tvoj Striček.

Calumet, Mich. — Dragi striček: — Tudi jest pridem na Vaš kornar in Vam pernesem eno naročnico za novo leto za list Ave Maria, ker ta dva časti vredna lista v našo hišo že več let prihajata "Edinost" in "Ave Maria". Sem moji prijateljici povedala od teh lepih bukvic je rekla "tudi meni peštelaj list Ave Maria." Tu per nas v Calumet imamo dosti snega in merzlo. Zgleda, de se bojo cajti zboljšali nekaj se je začelo delati. Dragi striček, Vam želim veliko naročnikov v novem letu. Ti pa Marija pomagaj, da se bo ta lejji list čedalje bol razšerjal. Vas lepo prisrčno pozdravim grahek.

Marija Grahek.

Hvala lepa za novega naročnika. Bog
Tvoj Striček!

